



Månen går genom molnen fram till vaggan,
drar dess slöjmhängen åt sidan, lutar sig,
nynnar,
skjuter molnens slöjor åt sidan en efter en . . .

Där är ingen vaggan. Och ingen i vaggan.
— Men modern nynnar . . .
Gossebarnet är dött, men modern nynnar,
lutar sig, småler och nynnar — märker det
inte . . .
Så som hon alltid nynnade . . . Kornknarren vet
det,
ängsullen vet det sen länge, vattnet vet det,
försöker att glittra svagt: Det kommer att leva,
det kommer att leva . . . Vassen vet det,
prasslar ödsligt men vågar ingenting säga.

GUNNAR EKELOF.